

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' εδρα πάλιν αὐτὴ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῆντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶτα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηός τὴν ἑβδομάδα— μόνον μιά φορά θὰ βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾶς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ,
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα— κι' ὁ Ῥωμηός μας μιά δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει— εἶδ' ἀλλέως δὲν μας μέλει.

Δεκάτη τρίτη τοῦ Ἀπριλίου,
καὶ νέα πτώσις τοῦ Ὑπουργείου.

Ἐξήντα τέσσαρα κρατῶ
καὶ τὸν λαὸν χειροκροτῶ.

Κουβαρνταλήμι, χαράς καὶ νίκη.

Πήδα καὶ χόρευε, Ῥωμηέ, γιὰ τὴ μεγάλη νίκη,
ἀρχίνα μὲ τὴ λύρα σου χίλια τραελλὰ τραγούδια,
στρωστο καὶ σὺ ἀξένοιαστος εἰς τὸ κουβαρνταλήμι,
καὶ στεφανώσου μὲ μυρτιαῖς, μὲ δάφναις καὶ λουλούδια.
Γέλα, Ῥωμηέ, καὶ νικητῆς ὁ Οἰκονόμος ἔβγηκε,
καὶ μὲς ὅτὸ μάτι μερικῶν Κοιζαμπασήδων ἔμπηκε.

Κι' ὅταν ἡ κάλπαις ἀνοιξαν μὲ κτύπον τὸ ἱσπέρας,
ὁ Οἰκονόμος νικητῆς πανίσχυρος ἐφάνη,
μὲ τόσα ζήτω καὶ οὐρὰ ἐγέμισ' ὁ ἀέρας,
καὶ κάθε φίλος τοῦ πλεξε ὀλόχρυσον στεφάνι.
Πρῶτος κι' ἐκεῖ στὸν Πειραιᾶ καὶ ὅτὴν Ἀθήνα πρῶτος,
καὶ τόσος ἐνθουσιασμός κι' ἀλλαλαγμός καὶ κρότος.

Φιλούσανε τὴν κάλπη του θεοῦ οἱ ψηφοφόροι,
ψήφους χρυσοὺς τοῦ ἔρριχναν λεβέντικα παιδιά,
κανένας δὲν τὸν ἔψηφιζε σὰν κι' ἄλλους μὲ τὸ ζόρι,
καὶ κάθε ψήφος ἔπεφτε μ' ἀγάπη καὶ καρδιά.
Καὶ μερικοὶ πολύτιμοι κι' ἀγαπημένοι φίλοι
ἐκάρφωναν ὅτὴν κάλπη του τριαντάφυλλα τ' Ἀπρίλη.

Κι' ἐκόπη, — ὦ τοῦ θαύματος! — τὸ φοβερὸ χ τ α π ὀ δ ι,
κι' οὔτε κανένας εἴξευρε γιὰ τοῦτο τί νὰ πῆ,
ἀλλ' ὁ λαὸς ἀπέδειξε πῶς πιά δὲν εἶναι βῶδι,
κι' οὔτε γνωρίζει κύριον κανένα τσελεπή.
Σήμερα δίνει τ' ἄσπρο του σ' ἐκείνον ὅπου θέλει,
καὶ γιὰ τὰ λόγια τῶν τρανῶν πεντάρα δὲν τὸν μέλει.

Λοξὰ λοξὰ ἐβλέπανε τὴν κάλπη του οἱ ἄλλοι
καὶ τὴν καρδιά των ἔτρωγε ὁ φθόνος καὶ ἡ ζήλεια,
ἐβλέπανε ἀντίκρυ των μιά δύναμι μεγάλη,
κι' ὅλο φαρμάκι ἔχυναν τοῦ Καλλιγᾶ τὰ χεῖλια.
Κι' ἔγιναν σύνθημα παντοῦ οἱ δὲ ὄνομαστοὶ μας στίχοι,
καὶ κάθε δρόμος ἀπ' αὐτὸ τὸ δίστιχο ἀντήχει.

Κι' ὁ ἀνεπιὸς ἀπέμεινε εἰς τοῦ λουτροῦ τὰ κρούα
καὶ τοῦ κυρίου Κατσανδρῆ ἐπλάτυνε ἡ μύτη,
κι' οἱ τσελεπήδες βροσκονταὶ σὲ τόση ἀπορία
γιατὶ ὁ κόσμος δὲν τιμᾷ καθένα ντόσιό σπῆτι.
Πῶς σήμερα περιφρονεῖ τῶν γηγενῶν τὰ τζάνια,
καὶ εἰς ἀγνώστους ῥήτορας κτυπᾷ τὰ παλαμάκια.

Καὶ μερικοὶ λεβέντηδες ἔτρεχανε μὲ ζήτω,
κι' ἐγράφανε τοὺς στίχους μας σ' ὀλόχρυσον παντιέρα,
μοναδικὴ πανήγυρις τοῦ Δήμου ἐτελεῖτο
κι' ἔδινε νεῖατα καὶ ζωὴ τῆς Κυριακῆς ἡ ἡμέρα.
Καὶ ἀκουεσ ἐδῶ κι' ἐκεῖ «Γιὰ τὸ νόμα τοῦ νόμου,
μικροὶ μεγάλοι ὄξτετε ἄσπρο ὅτὸν Οἰκονόμου».

Πήδα καὶ χόρευε, Ῥωμηέ, μὲ τὰς ἑννέα Μούσας,
καὶ τοῦ λαοῦ τὸν θρίαμβον ἐν μέθῃ χειροκροτῶ,
κι' ἂς εὐχρηθῶμεν ὅλοι μας εἰς ἐκλογὰς μελλούσας
οἱ ἄνθρωποι τῶν ἰδεῶν νὰ βγαίνουν πάντα πρῶτοι.
Εἶθε ὅτὸς ἀνδρας τοῦ λαοῦ νὰ νοίξῃ νέος δρόμος!...
πήδα καὶ χόρευε Ῥωμηέ, κι' ἔβγη' ὁ Οἰκονόμος!

